

Sygn. akt VIII C 488/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 6 czerwca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 maja 2023 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko D. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.067,69 zł (jeden tysiąc sześćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 lipca 2020 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 549,40 zł (pięćset czterdzieści dziewięć złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. przyznaje na rzecz A. K. (1) kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem wynagrodzenia kuratora dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu, którą nakazuje wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda w dniu 4 maja 2022 r.

Sygn. akt VIII C 488/22

UZASADNIENIE

W dniu 15 września 2021 roku powód (...) w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu D. J. powództwo o zapłatę kwoty 2.593,27 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że pozwanego łączyła z pierwotnym wierzycielem (...) umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawarta w dniu

31 stycznia 2018 roku. (...) świadczył usługi zgodnie z przyjętym na siebie zobowiązaniem,

z tytułu czego wystawiał faktury VAT, które nie zostały przez pozwanego opłacone. Jednocześnie, w związku z zawarciem umowy na czas określony, pozwanemu zostały przyznane preferencyjne warunki świadczenia usług oraz zakupu sprzętu. Po wypowiedzeniu przez operatora kontraktu z przyczyn leżących po stronie abonenta, był on zobowiązany do zwrotu części otrzymanych ulg pomniejszonych o proporcjonalną ich wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że powód nabył wierzytelność wobec dłużnika na podstawie umowy cesji z dnia 22 października 2019 roku, a także, że na dochodzone roszczenie składa się należność główna – 2.299,01 zł oraz odsetki – 294,26 zł.

(pozew k. 2-4)

W dniu 28 września 2021 roku referendarz sądowy wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz został zaskarżony w całości przez ustanowionego dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu kuratora, który wniósł o oddalenie powództwa w całości. Kurator podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia, wskazał, że w sprawie brak jest dowodu potwierdzającego doręczenie pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu, powód nie udowodnił także, aby w sprawie ziściły się przesłanki do obciążenia pozwanego kwotami oznaczonymi w notach obciążeniowych.

(nakaz zapłaty k. 34, sprzeciw k. 63-65)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku nikt się nie stawił.

(pismo procesowe k. 82-84, protokół rozprawy k. 123-123v.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. J. w dniu 31 stycznia 2018 roku zawarł z (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) dla następujących numerów telefonu:

- (...), w ramach taryfy Duet Stan Nielimitowany, z kwotą abonamentu 110 zł brutto. W umowie wskazano, że w związku z jej zawarciem pozwany otrzymał ulgę w wysokości 230 zł na usługę oraz ulgę 1.228 zł na urządzenie (...) (...) G.. Dla przedmiotowego numeru telefonu zostały uruchomione następujące usługi: ochrona wyświetlacza (...) (opłata 8 zł od 2-go miesiąca), T. (opłata 19,99 zł brutto po 24 miesiącach), (...) (opłata 19,90 zł brutto po 12 miesiącach). Opłata aktywacyjna wyniosła 30 zł brutto,
- (...), w ramach taryfy Duet Stan Nielimitowany, z kwotą abonamentu 40 zł brutto. W umowie wskazano, że w związku z jej zawarciem pozwany otrzymał ulgę w wysokości 230 zł na usługę. Dla przedmiotowego numeru telefonu zostały uruchomione następujące usługi: T. (opłata 19,99 zł brutto po 24 miesiącach), (...) (opłata 19,90 zł brutto po 12 miesiącach),
- (...), w ramach taryfy Karta Grupowa Duet, z kwotą abonamentu 0 zł brutto uzależnioną od spełnienia wymienionych w umowie warunków (maksymalna wartość abonamentu mogła wynieść 80 zł). W umowie wskazano, że w związku z jej zawarciem pozwany otrzymał ulgę w wysokości 260 zł na usługę.

Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy i mogła zostać wypowiedziana z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od pierwszego dnia następnego okresu rozliczeniowego, który przypadał na 6 dzień każdego miesiąca. W przypadku wypowiedzenia umowy przed czasem przez abonenta albo przez operatora z winy abonenta, operator był uprawniony do naliczenia kary umownej w wysokości przyznanej ulgi, której maksymalną wartość wyznaczała kwota ulgi podana w umowie. Kara była tym mniejsza, im mniej dni zostało do końca umowy. Z upływem okresu wypowiedzenia umowa ulegała rozwiązaniu.

W umowie znalazł się zapis, że zakup urządzenia reguluje osobna umowa sprzedaży.

Zgodnie z postanowieniami regulaminu (...), opłaty za usługi i inne opłaty należne zgodnie z umową określane były w rachunku wystawianym przez operatora w okresach rozliczeniowych. Rachunki były przysyłane abonentom listem zwykłym albo drogą elektroniczną. Abonent zobowiązany był do uiszczenia należności wynikającej z rachunku w terminie 14 dni od daty jego wystawienia. W razie nieotrzymania rachunku abonent powinien zawiadomić o tym niezwłocznie operatora, jednak nie później niż w terminie 14 dni. Niedostarczenie przez operatora rachunku nie zwalniało abonenta od obowiązku terminowego uregulowania należności wobec operatora (§ 12 ust. 1, ust. 4 i ust. 5, § 13 ust. 1).

(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 11-13v., regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych k. 88-89., regulamin oferty promocyjnej k. 90-91)

W związku ze świadczonymi w ramach przedmiotowej umowy usługami pierwotny wierzyciel wystawiał faktury VAT. I tak:

- w dniu 8 kwietnia 2018 roku wystawił fakturę nr (...) obejmującą opłaty naliczone w okresie 6 marca 2018 roku – 5 kwietnia 2018 roku oraz abonament za okres od dnia 6 kwietnia 2018 roku do dnia 5 maja 2018 roku, opiewającą na kwotę 605,47 zł, z terminem płatności do dnia 23 kwietnia 2018 roku. Poza kwotami z tytułu abonamentu (40 zł i 110 zł) oraz opłatą za usługę dodatkową (8 zł), faktura obejmowała koszt połączeń głosowych (88 zł) oraz wiadomości premium (357,93 zł), a także odsetki (1,54 zł). W treści rozliczenia konta zaległość za poprzedni okres rozliczeniowy została oznaczona na sumę 11,67 zł;

- w dniu 8 maja 2018 roku wystawił fakturę nr (...) obejmującą opłaty naliczone w okresie 6 kwietnia 2018 roku – 5 maja 2018 roku oraz abonament za okres od dnia 6 maja 2018 roku do dnia 5 czerwca 2018 roku, opiewającą na kwotę 176,45 zł, z terminem płatności do dnia 22 maja 2018 roku. Poza kwotami z tytułu abonamentu (40 zł i 110 zł) oraz opłatą za usługę dodatkową (8 zł), faktura obejmowała koszt wiadomości premium (18,45 zł). W treści rozliczenia konta zaległość za poprzedni okres rozliczeniowy została oznaczona na sumę 617,14 zł;

- w dniu 8 czerwca 2018 roku wystawił fakturę nr (...) obejmującą opłaty naliczone w okresie 6 maja 2018 roku – 5 czerwca 2018 roku oraz abonament za okres od dnia 6 czerwca 2018 roku do dnia 5 lipca 2018 roku, opiewającą na kwotę 212,12 zł, z terminem płatności do dnia 22 czerwca 2018 roku. Poza kwotami z tytułu abonamentu (40 zł i 110 zł) oraz opłatą za usługę dodatkową (8 zł), faktura obejmowała koszt wiadomości premium (54,12 zł).

W treści rozliczenia konta zaległość za poprzedni okres rozliczeniowy została oznaczona na sumę 793,59 zł;

- w dniu 8 lipca 2018 roku wystawił fakturę nr (...) obejmującą opłaty naliczone w okresie 6 czerwca 2018 roku – 5 lipca 2018 roku oraz abonament za okres od dnia 6 lipca 2018 roku do dnia 5 sierpnia 2018 roku, opiewającą na kwotę 158 zł, z terminem płatności do dnia 23 lipca 2018 roku. Faktura obejmowała wyłącznie kwoty z tytułu abonamentu (40 zł i 110 zł) oraz opłatę za usługę dodatkową (8 zł). W treści rozliczenia konta zaległość za poprzedni okres rozliczeniowy została oznaczona na sumę 1.005,71 zł.

Pozwany nie zapłacił w terminie należności wynikających z faktur, o których mowa wyżej, w konsekwencji w piśmie z dnia 24 lipca 2018 roku (...) Sp. z o.o. złożył oświadczenie o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze skutkiem na dzień 5 września 2018 roku (zgodnie z pkt 11 zawartej umowy, początek biegu okresu wypowiedzenia przypadał na pierwszy dzień następnego okresu rozliczeniowego – tu 6 sierpnia 2018 roku) oraz wezwał do uiszczenia kwoty 1.163,71 zł tytułem należności z tytułu wystawionych faktur oraz należności odsetkowych.

Po sporządzeniu oświadczenia o wypowiedzeniu, w dniu 8 września 2018 roku wystawił fakturę nr (...) obejmującą opłaty i abonament naliczone w okresie 6 sierpnia 2018 roku – 5 września 2018, opiewającą na kwotę 163 zł, z terminem płatności do dnia 24 września 2018 roku. Faktura obejmowała wyłącznie kwoty z tytułu abonamentu (5 zł, 40 zł i 110 zł) oraz opłatę za usługę dodatkową (8 zł). W treści rozliczenia konta zaległość za poprzedni okres rozliczeniowy została oznaczona na sumę 1.163,71 zł.

W dniu 4 października 2018 roku (...) wystawił na pozwanego 3 noty obciążeniowe: na kwotę 182 zł w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy dla nr (...), na kwotę 161 zł w związku z przeterminowanym rozwiązaniem umowy dla nr (...) oraz na kwotę 1.020,60 zł w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy dla nr (...).

Pierwotny wierzyciel nie posiada potwierdzenia odbioru przez pozwanego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

(faktura VAT wraz z rozliczeniem konta k. 14-15, k. 16-17, k. 18-19, k. 20-21, k. 22-23, nota obciążeniowa k. 24-24v., k. 25-25v., k. 26-26v., wypowiedzenie k. 27v.-28v., pismo (...) k. 117)

W dniu 22 października 2019 roku powód zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której nabył wierzytelności pieniężne wynikające z zawartych z dłużnikami umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, obejmujące należności główne oraz odsetki, w tym wierzytelność wobec pozwanego. Wierzytelności, o których mowa, przeszły na nabywcę w dniu podpisania umowy. Zbywca potwierdził w umowie, że powód zapłacił uzgodnioną cenę.

W wyciągu z listy wierzytelności łączne zobowiązanie pozwanego zostało oznaczone na kwotę 2.299,01 zł.

(notarialny wyciąg z listy wierzytelności k. 5, notarialny wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności k. 8, umowa sprzedaży wierzytelności k. 85-86)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwość ani rzetelności nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w części.

Na wstępie czynionych w sprawie rozważań prawnych wskazać należy, że przedłożone przez powoda faktury, noty obciążeniowe, wobec wprowadzenia do Kodeksu cywilnego przepisu art. 77³ k.c., postrzegać należy w kategoriach dokumentu. Dokumentem w znaczeniu materialnego, ale i procesowego prawa cywilnego, jest bowiem każdy nośnik, który umożliwia zapoznanie się z zawartą na nim informacją (art. 77³ k.c.). Mogą nim być zatem również kserokopie, o ile tylko zawarta jest w nich myśl ludzka. Jeżeli nadto znajduje się w nich tekst i jest możliwe ustalenie podmiotu, od którego on pochodzi (określonego przez ustawodawcę jako "wystawcę dokumentu") to stosuje się do nich art. 243¹ i nast. k.p.c. Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 30 grudnia 2019 roku (I ACa 672/19, L.), wydruk strony internetowej, spełniający cechy określone w art. 77³ k.c., powinien być kwalifikowany w świetle przepisów prawa materialnego jako dokument. Zgodnie z tym przepisem bowiem dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jego treścią. W przypadku wydruku informacja utrwalona jest w formie graficznej na materiale służącym do jego wykonania (najczęściej na papierze). Dokument, w świetle definicji kodeksowej, nie wymaga więc obecnie podpisu. Dla przyjęcia, że zapis informacji stanowi dokument konieczne jest jednak spełnienie takich cech jak utrwalenie informacji na nośniku i możliwość odczytania tej informacji. Niekiedy wskazuje się też na to, że utrwalona informacja powinna być efektem myśli ludzkiej a jej zapis powinien być sporządzony w celu "dowodowym" (a więc stanowić utrwalenie pewnego stanu rzeczy, czy też oświadczenia w celu jego udokumentowania, dającego możliwość późniejszego odtworzenia czy posłużenia się nim jako dowodem utrwalonego zdarzenia). Niewątpliwie cechy te są spełniane przez wydruki utrwalające (na papierze) odtworzoną w danym momencie treść zapisaną cyfrowo, dostępną dla użytkowników Internetu (komunikat wyświetlany na ekranie urządzenia połączonego z siecią internetową). Wydruk zawiera więc informację w rozumieniu art. 77³ k.c., sporządzony jest przez osobę, która dokonuje selekcji tej informacji (decyduje o dokonaniu wydruku a zatem dokumentuje pewien stan, za jaki należy uważać treść strony internetowej). Niewątpliwie też wydruk pozwala na odczytanie zapisanej informacji i służy celom dowodowym w podanym wyżej znaczeniu, co pozwala na przypisanie mu cech dokumentu w rozumieniu przepisów prawa materialnego. W analogiczny sposób

wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Gdańsku przyjmując w wyroku z dnia 18 maja 2017 roku (V ACa 484/16, L.), że nawet niepodpisane wydruki pozostają dokumentem w znaczeniu powszechnej na gruncie prawa cywilnego definicji dokumentu sformułowanej w art. 77³ k.c.

W realiach niniejszej sprawy Sąd za niebudzące wątpliwości uznał twierdzenia powoda na okoliczność zawarcia przez pozwanego z (...) umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której pozwany zobowiązał się do uiszczania opłat za korzystanie z usług operatora. Powód załączył w poczet materiału dowodowego umowę sygnowaną podpisem pozwanego, którego autentyczność nie była w sprawie podważana. Powód przedłożył również faktury za świadczone przez operatora usługi, wystawione w okresie od dnia 8 kwietnia do dnia 8 lipca 2018 roku oraz we wrześniu 2018 roku, w których ujęto opłaty abonamentowe oraz opłaty za wybrane przez pozwanego usługi i wykonanie połączenia/wysłane wiadomości premium, w wysokości zgodnej z podpisaną przez abonenta umową. Przypomnienia wymaga, że każde z rozliczeń konta załączonych do faktur zawiera w sobie saldo końcowe z poprzedniego okresu, co pozwoliło ustalić, że pozwany nie uiszczał poszczególnych należności, skoro na gruncie każdej kolejnej faktury saldo wzrastało dokładnie o kwotę wynikającą z faktury poprzedniej. Pozwany przy tym nawet nie starał się udowodnić (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), że należności, o których mowa uregulował jeśli nie w całości, to choćby

w części. D. J. nie zdołał także podważyć wiarygodności przedmiotowych faktur, przy czym uwypuklenia wymaga, że dowodem na wysokość zobowiązania pozwanego są nie tylko faktury, ale także podpisana przez niego umowa, z której treści wynika wysokość poszczególnych opłat. Zaznaczyć również należy, że ewentualne niedoręczenie faktur pozwanemu było irrelevantne z punktu widzenia obowiązku płatniczego abonenta, co wprost wynika z § 12 ust. 5 regulaminu (...). Co istotne w sprawie brak jest nie tylko dowodów, ale

i choćby twierzeń na to, że pozwany informował operatora, że nie otrzymał faktur abonenckich, która to powinność obciążałaby go gdyby sytuacja taka miała miejsce. Reasumując tę część rozważań Sąd uznał, że powód przedkładając podpisaną przez pozwanego umowę określającą rodzaj wybranej przez niego taryfy, wartość abonamentu z tego tytułu, a także rodzaj i wartość usług wybranych przez abonenta, jak również składając faktury za wskazany wyżej okres, udowodnił roszczenie w tej części. Powód był ponadto uprawniony do naliczenia odsetek od każdej wystawionej faktury za okres od daty jej wymagalności do dnia poprzedzającego datę wygenerowania pozwu w e.p.u. (19 lipca 2020 roku). Odsetki te wyniosły: od kwoty 225,84 zł wymagalnej do dnia 23 kwietnia 2018 roku – 34,60 zł, od kwoty 176,45 zł wymagalnej do dnia 22 maja 2018 roku – 26,02 zł, od kwoty 212,12 zł wymagalnej do dnia 22 czerwca 2018 roku – 30,05 zł, od kwoty 158 zł wymagalnej do dnia 23 lipca 2018 roku – 21,45 zł, od kwoty 163 zł wymagalnej do dnia 24 września 2018 roku – 20,16 zł, a więc łącznie 132,28 zł.

W ocenie Sądu powód nie wykazał natomiast, że umowa stanowiąca źródło jego roszczenia została skutecznie wypowiedziana, a tym samym roszczenia z tytułu not obciążeniowych. Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że strony umowy mogły ją wypowiedzieć z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Na gruncie niniejszej sprawy wprawdzie powód złożył oświadczenie o wypowiedzeniu, w którym wskazano, że dotyczy ono umów dla numerów (...), co pozwala przyjąć, że oświadczenie to dotyczyło umowy z dnia 31 stycznia 2018 roku, to jednocześnie w sprawie nie zostało udowodnione, że wypowiedzenie to zostało doręczone adresatowi. Tym samym powód nie wykazał, że pierwotny wierzyciel był uprawniony do naliczenia opłat za przedterminowe rozwiązanie umowy. Wprawdzie na oświadczeniu

o wypowiedzeniu znajduje się adnotacja o jego nadaniu w PP wraz z numerem przesyłki, niemniej jednak wobec kategorycznego stanowiska strony przeciwnej, kwestionującej fakt doręczenia, powinnością powoda było zaferowanie dowodów, z których wynikałoby, że przesyłka faktycznie została nadana i wydana do doręczenia. Co istotne, (...) wezwany do przedłożenia dowodu doręczenia pozwanemu przedmiotowego oświadczenia wyjaśnił, że dowodu takiego nie posiada. Podkreślenia wymaga również, że wspomniane adnotacje zostały naniesione pismem maszynowym na samym dokumencie, a więc musiało to nastąpić zanim jeszcze dokument ten został wysłany. Autorem adnotacji jest zatem nadawca przesyłki,

a nie urząd pocztowy, wobec czego adnotacja ta w istocie niczego nie dowodzi. W szczególności nie może być ona postrzegana w kategoriach potwierdzenia nadania przesyłki rejestrowanej wydanego przez placówkę pocztową operatora wyznaczonego, które w myśl art. 17 ustawy Prawo pocztowe ma moc dokumentu urzędowego. Oczywiście zaś

jest, że w każdym przypadku oświadczenie o wypowiedzeniu dla odniesienia skutku prawnego wymaga, aby adresat mógł się zapoznać z jego treścią (art. 61 § 1 k.c.). Wprawdzie przepis ten ma charakter dyspozytywny, a strony czynności prawnej mogą zmodyfikować sposób ustalania chwili złożenia oświadczenia woli, to jednocześnie w doktrynie zwraca się uwagę, że sprzeczne z prawem byłoby ustalenie sposobu złożenia oświadczenia w sposób uniemożliwiający adresatowi zapoznanie się z jego treścią. Niedopuszczalne jest bowiem określenie sposobu ustalenia chwili dojścia oświadczenia woli do adresata w sposób, który skutkowałby uznaniem oświadczenia za złożone zanim adresat miał faktyczną możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia. Szersza swoboda określania chwili złożenia oświadczenia oznaczałaby, że zmiana treści stosunku prawnego, a nawet powstanie lub zakończenie, następowałyby bez wiedzy strony i bez możliwości powzięcia tej wiedzy (por. m.in. K. Osajda (red. serii), W. Borysiak (red. tomu), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 31, Warszawa 2023; P. Machnikowski (red.), Zobowiązania. Przepisy ogólne i powiązane przepisy Księgi I KC. Tom I. Komentarz, Warszawa 2022). O ile więc samo postanowienie umowne odnoszące się do zasad liczenia terminu wypowiedzenia należy uznać za dopuszczalne, to powinnością powoda było wykazanie, że sporne oświadczenie zostało doręczone pozwanemu (bądź też, że miał on stworzoną możliwość zapoznania się z jego treścią), tylko bowiem wówczas mogło ono wywołać skutek prawny. W konsekwencji powód nie udowodnił (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), że umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została rozwiązana z dniem 5 września 2018 roku, a po stronie (...) ukonstytuowało się uprawnienie do naliczenia opłat w trybie art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Finalnie nie może ujść uwadze, że powód nie udowodnił również, że pozwanemu faktycznie zostały udzielone ulgi w wysokości oznaczonej w umowie. W sprawie brak jest choćby twierdzeń na okoliczność, jaka była wyjściowa (tj. nieobjęta promocją) wartość każdej z usług oferowanych pozwanemu, a także ile wynosiła pierwotna a ile uiszczona przez pozwanego cena za nabywane urządzenie marki S.. Powód nie załączył także żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że pozwany w ogóle nabył przedmiotowe urządzenie pomimo, że w umowie wskazano, że zakup urządzenia reguluje osobna umowa sprzedaży. Tym samym zapisy o rzekomo udzielonych pozwanemu ulgach są całkowicie nieweryfikowalne. Nawet zatem gdyby hipotetycznie założyć, że pozwany odebrał oświadczenie o wypowiedzeniu (bądź też miał stworzoną taką możliwość) i tak opłaty ujęte w notach obciążeniowych nie mogłyby zostać przez Sąd uwzględnione, wobec nieudowodnienia ich zasadności oraz wysokości.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.067,69 zł (935,41 zł należności z faktur plus 132,28 zł odsetek) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2020 roku do dnia zapłaty, oddalając pozew w pozostałym zakresie.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 549,40 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść, stosownie do wyniku przedmiotowej sprawy (powód wygrał spór w 41% ponosząc koszty procesu w łącznej wysokości 1.340 zł, natomiast pozwany nie poniósł w sprawie żadnych kosztów).

Wobec ustanowienia dla pozwanego kuratora Sąd przyznał wynagrodzenie w kwocie 240 zł kuratorowi dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu – A. K. (2), nakazując je wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda w dniu 4 maja 2022 roku.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w sentencji wyroku.